

Állatira elkéstem

Vasárnap reggel érkeztem, és mikor megpillantottam a rengeteg táborozót, szinte sokkolódtam. Igencsak tartottam tőle, hogy már túl sok mindenről maradtam le ahhoz, hogy összebarátkozzak a szoba- és csoporttársaimmal. Szerencsére Luci azonnal eligazított és kaptam egy kis időt pihenni. Itt kezdődött el az, ami talán a legjobban hiányozni fog, mikor már otthon leszek: lazítani szerettem volna, de fél órával később már rám is rontott két szobatársam a háromból. Egyikőjük egy fehér hegyi kecske volt glória alakú fekete csíkkal a fején, másikójuk pedig egy öles barnamaci sötét szemekkel. Bevallom, elsőre nem voltak igazán szimpatikusak. Igazából másodsorra sem. Nem tudom, ők mit gondoltak rólam, egy közepes méretű szurikátáról. Viszont örültem, mert több dologról is felvilágosítottak. Ők mondták el, hogy a harmadik szobatársunk egy dús bundájú róka, akit nemsokára be fognak mutatni, de azt is megemlézték, hogy érdekesebb lenne elmennem a csoportfoglalkozásra, így velük tartottam. Ezen a foglalkozáson megismertem azokat az embereket, akikkel dolgoznom kellett a következő napokban. Este részt vettem egy Twentees-koncerten. Végig csápolunk az új barátaimmal – ha lehet így mondani, mert csápolni igazán csak a polipok tudnak, viszont azt egyet sem láttam. Ellenben több kutyát, papagájt, hiúzt és pávát is felfedeztem a tömegben. Este beszélgettünk még egy ideig a pávákról, majd mély álomba szenderültünk. Másnap reggel már teljes mértékben haverok voltunk. Oltogattuk egymást, bár egyikünk sem bozóttúz, ezért a többi állat furcsán is nézett ránk. Együtt jártunk előadásokra és végig kérdeztünk egymástól, ennek hála a második napom estéjére egész jól kiismertem a szokásaikat. Másnap elszabadult a pokol, bár az ördög nem tartózkodott a tábor területén. Teljesen elengedtük magunkat, mint kisgyerek a héliumos lufit. Egyre többet piszkálódunk és szóltunk be egymásnak, sokszor másoknak is (egyébként ezért elnézést). Igazán kijött belőlünk az igazi állati énünk, de igazából vicces volt és több papagájjal és kecskével is összeállatkodtunk ennek köszönhetően. A negyedik és ötödik napon jött az ötlet, hogy kérjünk a közelben lakó páváktól néhány tollat, amit hazaviszünk emlékbe. Párat sikerült szereznünk és ezt meg is ünnepeltük. Azt hiszem, hogy ez alatt a pár nap alatt életreszóló barátságok köttettek itt a Botax Motelben – legalább is most így érzem még.

Zsiros Eszter